

RNH I

1591/a

(Löcse. XVII Sz)

Argirus histrioides

1a] [B20] [B4a] [B4A]
Az nagy ember sola, hallode jó fiám. Sok kartományokat immar
en be jartam, De annak meg hirtet soha nem hallottam, Im terőied
hallom de többbe nem tudtam.

Vagy reggelt jó fiám, talám meg mondhatom, Mert az Tünde-
reket en reggelre varom, Tőlök mint fejenkent en meg tudakozom,
az ki tudgya tarsul veled el bocsátom.

Egy vadat az nyarfra egesen vonata, Inasaval egyyüt Argirus
jol tarta, Minden nemzetleget tőle tudakozza, Es miért taradna ő azt-
is meg tuda.

Mas napra viradva Tünderek jövenek, Sok ajandekokat ő neki
hozanak, Barlang rakva velek, oly sokan valának, Az nagy ember
sola hogy mind halgathának.

Tudom hogy fejenkent ti sokat jartatok, Az fekete varost talám
hallottatok, Mellyitek hallotta nekem meg mondgyatok, Nem go-
nosbol kerdeim, nem leßen barastok.

Egyik-is közzülök azt meg nem mondhara, Mindenik azt
mondgya, az varost nem tudgya, Sőt meg csak irrel-is soha nem
hallotta, Az fora egy santa ember oda jura.

Hogy az fonak okat meg ertette volna, Ottan fen kialta hogy
ő azt jól tudna, Az ő fel labat-is ott fegetek meg monda, De fel-
meste az az varos volna.

Az nagy ember hiva neki parancsola, Magat ifju melle üti tarsul
adna, Nem mer menni, santa ember monda, Mert ő onnat so-
ha nem jöherne vissza.

En ot az varosban sok karokat töttem, Mert farkas kepeben,
sok farkokatöttem, Mihelt ők meg tudgyak hogy en oda jöttem,
Hallom ennekem ő közöttök leßen.

Az nagy ember monda, hallod mit beszéllek, Menten meny ne-
varjad többbe hogy küldgyelek, Akarattya ellen útra eredenek, Nagy
erős utakon egyel nappal mennek.

Menésben sok idő immar hogy tölt volna, Egy nagy magas hegy-
re fel mentenek vala, Egy nagy seles mezőn varost meg mutata,
Nem megyek már tovább az ifjunak monda.

Mert ha az határba immar en be megyek, Mihelt ő nekiek abban
leßen hitek, Tudom en bizonynyal engemet meg ölnek, Mely el jár
bekevel en-is vissza terek.

Argirus kőőne, nagy hamar indula, Fekete varosban hogy im-
mar el jura, Egy őzvegy Affonyhoz talala ballasra, Kinek gazdag-
ga, kő-vara nagy vala.

Io kedvel az Affony ifiat be fogada, Kerde honnat jöne s-mi fan-

127 (R) dekan volna, Nemzetit fofogat Affonynak meg monda, Honnat
jó mit keres ő azt is meg munda.

Az Affont va^{re}re Ihu kerdi vala, Az változo helyet ha rud-
hatna hol van, Mert ő neki oda még nagy gondgya volna, Meg
mondana neki azon kerivala.

Az Affony felele, Ihu^{nak} ezt monda, Ez varoson csak tul, az
nem melle volna, Egy nagy fep ekes kert csak mellette volna, Ki-
ben egy fep Leany minden nap mulatna.

Csak egyfer napjaban az Leany be mene, Hat fep folgalo le-
any megyen be ő vele, Mondá hogy az volna Tünderek Királya,
Ihu hogy azt halla ugyan meg vidula.

Szómet el nem víti az Affony ő rola, ő fok budofasat erőffen
csudallya, jarással hogy győzte, almelkodvan mondgya, Az ő fep fe-
mellyet nezni el nem unnya.

Kiralyfi ő neki azt is meg befelle, Hogy ő az Leanyert jót vol-
naily melle, Mint lőt volna dolga azt is meg befelle, Kiról im az
Affony gondolkodni kezdé.

Hajadon Leanya Affonynak fep vala, Ez gazdag Kiralyfi maga-
ban gondola, Im mely fep termetü, magaban azt mondgya, Leanyo-
mat neki adom hazafagra.

Alnokfagot Affony azontol gondola, Mikeppen Leanyat ő ne-
ki adhasa, Nyugodalmot ada neki etakara, Inaslat ki hiva az haz-
bol ritokra.

Nagy fok hazugfaggal ötet el hite, Hajadon Leanyat ő neki
igire, Hogy az ő kereset be tellyesitene, Befedet az Affony ilyen
képpen kezdé.

Mikor el be mentek Uraddal az kertben, Ez az kis tömlöcsk: le-
gyen te kezédbe, Mihelt annak felet Uradra erezted, Nehez a lom-
mat ottan el nyomatik.

Az fep Leany onnat mikor el ki megyen, Ez kicsin kenettel
kend meg ő főmeit, Az nehez alombol ötet fel serkentfed, Ha Ur
akarzlenni fiam azt művellyed.

Maga az Affonynak mas fandeka vala, Mert edes Leanyat Argi-
rutnak fanta, De az bolond inast im mint el altata, Affonynak en-
gede Urat el arula.

Reggelt alig varja Argirus fel kele, Az meg mondor helyre Inas-
faval mene, Az fep draga kertet mikoron el ere, Laffan az aytajan az
kertnek be mene.

Csuda ekeffegyet az kertnek csudallya, Szep folyo forrasra az
kertben talala, Mint egy olvasrot rez olyan finu vala, Az helynek-
is nevet arról hijak vala.

Zöldel-

SEC VINDA PARS.

Hallyuk meg imma, Sok könyhullatásat, Egyet-
len ko-fiklak közöt baydolásat, Az halál torlabol meg faba-
dulásat, Budofasa után valo vigasságat.

Hafod napon reggel han^{ttal} fel kele, Sok könyhullatással va-
rosbol ki mene, Nincsen r^{er} sohova semmi remenfege, Keserü-
nek tetfik világban életé.

Iffonyu kegyetlen hasifokon megyen, Hol lenne halala ő
csak azt keresne, Egy fep orras mellet ő maga le üle, Ily keserves
siraft ő magaban kezdé.

Iob holtom ennekem hogy sem mint életem, Nem lathatom
többé mar az en feretöm, Kiert en nem fanom le tenni életem,
altal ütöm raytam az ennen fegyverem.

Oh edes ven Atyam es ferelmes Anyam, Kiket hitötlenöl had-
tam orfagomban, Az en gyilkosomat csak velem el hoztam, Edes
rokönim te bezzeg melle hadtam.

Legy egeffegben mar ferelmes ket batyam, Kikkel en az kert-
ben ferencset probaltam, Nap es a Hold kiknek vilaganal jartam,
Atkozor nyoflyaa hol el aluttam.

Legy te egeffegbe en edes ferelmem, Iay ez idegen föld mayd
meg emest engem, Keserünek tetfik világban életem, Szerelem-
nek merge mayd meg emest engem.

En fep fejer testem, kit gyengen tartanak, Az fuvo feltöl-is
meg oltalmaztanak, Hol az te koporlod, vadak el faggatnak, Ki te-
met el teged, vallyon f-kik siraftnak.

Legy egeffegben mar en utolso napom, Mellyen ez vilag-
bol lesen ki mulasom, En utolso oram mellyen el alusom, Ez csor-
go forrasnal mayd lesen halalom.

Kardgyanak az veget az földre bocsata, Hegyit oldalaba füve-
arant tartá, Az altal hogy esnek hertelen halalba, Azonban enek
fót az erdőben halla.

Hertelen tekente egy fep Leanyt lata, Ugyan meg röttene,
visontag fel alla, Mert Isten Affonynak ötervel vala, Az ő fepse-
geben almelkodik vala.

Tünder Leany volna ő töle meg kerde, Ő-is kerdesere dolgat
meg befelle, Keservesen töle ő jövendöt kerde, Mellyre az fep
Leany ekkeppen felele.

Mostan te fep Ihu meg ne öld magadat, Dolgaidnak varjad jo-

ra for-

B. 4

121
sem mint életem ily nagy bűbán.

Napról napra látom öregbűl m. Iob az en testemből lekem el ke mullyon. Ez kelesves va. Ahogy sem így gyötörjön, Szabljajataki ranta hogy többbe ne talyen.

Hogy el közelgete tekintven barlangban. Hat három ördögfi nagyon vannak abban. Azokat meg kerde, hogy mi dolgok voltak, Ihu Argirusnak így felelték vala.

Egy Aryatol valok mi mind harman vagyunk, Az Aryanktol marad öröksegen vivunk, Egy Ostor, Palafton, fegy Bocskoron vivunk, Ez három jófagon mi meg nem alkhatunk.

Az Bocskor, Palaftnak oly ereje vagyon, Hogy az ki ezekben fel öltözven vagyon, Harombor ő magat az Ostorral suytvan, Azt mondgya ot legyenek ahol en akarom.

Minden kefének nélkül azonnal ott leszen, Hogy a dolgaimban batorfagos leszen. Nem de nem melto-e haragudnunk ezen. Kinek egy-mas nélkül semmi hasna ninesen.

Közepső öcsenknek hagyot ilgy haltalmat, Valamikor akar minket le szállhat, Az mely mit vallunk fok bosszúfogokart. Lassad edes baryam, reitely igazat.

Artya-nak vadtok, mit vitok azt monda, Halgassatok re az en mondalomra, En maydan titeket igazitlak jora, Az kitek érdemli annak itelem ma.

Harom fele három nagy hegyet mutara, Hogy az ki először onnar vissza jutna, Az hatnos jófagor mért ő annak adna, Halvan faramanak kekek lőnek hozza.

Az Bocskort labara, Palaftot vallara, Fel veven az Ostor mar kaban tonta, Harombor ő magat suyta es így solla, Hip hop fere tőmmel legyenek, ő azt monda.

Mint lebes el lőtt nyil földről ragadtatek, Míg vissza terenek, mind addig vitetek, Halhatatlan mebbe hertelen tavozek, Szerencse legyenek igen jó adatek.

Közepső ördögfi mihelt haza jura, Meg tuda Argirus hogy ő el ment volna, ő tudományaval begent le falita, Egy nagy hegy oldalán földre eset vala.

Halhatat.

